

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd – Warna (Bułgaria) w dniu 13 czerwca 2017 r. – „Varna Holideis” EOOD/Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” w mieście Warna przy Centralno uprawnlenie na Nacionaálnata agencija za prichodite

(Sprawa C-364/17)

(2017/C 269/18)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd – Warna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Varna Holideis” EOOD

Strona przeciwna: Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” w mieście Warna przy Centralno uprawnlenie na Nacionaálnata agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 90 ust. 1 i art. 185 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE⁽¹⁾ Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że wymagają one dokonania korekty wykonanego w odniesieniu do dostawy prawa do odliczenia także w wypadkach takich jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym w prawomocnym wyroku sądu stwierdzono nieważność transakcji, w związku z którą wykonano prawo do odliczenia, czy też w kontekście określonej w art. 14 ust. 1 dyrektywy 2006/112 definicji w takich wypadkach należy przyjąć, że nie istnieje dostawa i pierwotnie nie nastąpiła wymagalność podatku?
- 2) Czy art. 185 ust. 1 i 2 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że przy braku krajowych uregulowań dotyczących dokonania korekty wykonanego prawa do odliczenia, w wypadku stwierdzonej w wyroku sądu nieważności transakcji, dopuszcza się dokonanie korekty bezpośrednio na podstawie art. 90 ust. 1 dyrektywy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz. U. 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2017 r. – Komisja Europejska/Republika Federalna Niemiec

(Sprawa C-377/17)

(2017/C 269/19)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: W. Mölls, H. Tserépa-Lacombe, L. Malferrari, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że w zakresie, w jakim Republika Federalna Niemiec utrzymała obowiązkowe opłaty dla architektów i inżynierów na podstawie HOAI (rozporządzenia w sprawie opłat dla architektów i inżynierów), uchybiła ona zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit g) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE oraz na mocy art. 49 TFUE;
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niemieckie rozporządzenie w sprawie opłat dla architektów i inżynierów (Honorarordnung für Architekten und Ingenieure – HOAI) ustala system minimalnych i maksymalnych cen za usługi tej grupy zawodowej. System ten utrudnia wejście na rynek architektom i inżynierom, którzy pragną konkurować z prowadzącymi już działalność usługodawcami w drodze ofert poza dozwolonym zakresem cenowym. W tym względzie uniemożliwia się tym usługodawcom świadczenia usług o tej samej jakości po niższych cenach i świadczenia usług o wyższej jakości po wyższych cenach.

Stanowi to ograniczenie swobody przedsiębiorczości w świetle zarówno art. 15 ust. 1, art. 15 ust. 2 lit g) i art. 15 ust. 3 dyrektywy 2006/123/WE jak i art. 49 TFUE.

To ograniczenie nie jest uzasadnione; w szczególności nie jest uzasadnione interesem zagwarantowania jakości usług, która nie jest bezpośrednio związana z ceną.
